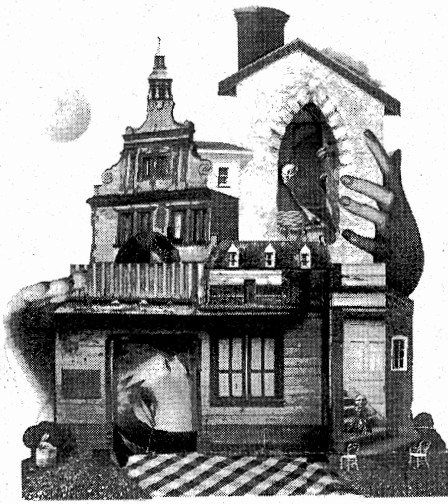

אמנות

הדרך שבחרה גולדן לבטא את רעיונותיה, מחברת את הצופים באופן מיידי לתכנים סוריאליסטיים, לדברים שנקשרים בחלום, בהזייה, בתת-מודע ובחיפוש ה"אני"

מי, לעזאזל, היא אליס?

מתוך התערוכה של קרולין גולדן. דמויות מפתח גורטוסקיות

שחור-לבן, מאחוריה שטיח או אריג דקורטיבי, מעין הילה של קרושים נאליים כקונטציה של הקדושה המעונה. הפנים האפורים אינם מגלים דבר על מות אפיה של האישה, שהייה הם כמו הצגה אחת גדולה כלפי החברה והוולת שדורשים ממנה להיות "גם יפה, גם חכמה וגם אופה", כשבתוך תוכה מוכנות עשרות דלתות ומגירות שונות ומשונות, שמוצגות בעבודות בצורת הית אירופאי עתיק (כמגורות של שירות או מוננים שנתחכו מתוך כתביעת מתחילת המאה).

גם בסדרה השנייה, בה מופיעים קולאז'ים גדולים יותר, נראה גוף האישה מפורק ומורכב מחדש, כשפניה האמיתיות מוסתרות במסכות חלקיות, והפרופורציות הנוכחות מקבלות כאן ממדים חדשים, לא היגיוניים. בסדרה זו נצמדות העבודות באופן יותר נראטיבי לספור מסעה ההלומי של אליס, והנערה המתבגרת נראית פעם כאישה ופעם כילדה. היא מתכווצת או גדלה, מרגישה חנוקה או חופשייה באופן חלקי, ואינה יודעת האם לשייך את עצמה לעולם הילדים או לעולם המבוגרים. אליס נמטה שוב ושוב להיכנס ל"גן הקסום" - אולי לאבד את בתוליה ואולי להינשא, אבל כשהיא מגיעה לגן, אכזבת מרה, היות שגם כאן יש שולטים ושולטים.

הרמויות בתערוכה נראות לפעמים מתקקות, בובניות, לפעמים מפתות, לעתים הנוקטת הנוטות, כלואות, מסתירות את אי היכולת הממיתית לעמוד בצפיפות החברה המודרנית. קיים בעבודות אלמנט הומוריסטי ורימויים מתקתקים ילדותיים, אבל הגרוטסקיות המורה על מציאות קשה עולה על השאר ומשרה על הצופה תחושת ריבוא.

אורית לורנר

The way Golden chose to express her ideas, by connecting the views surrealistically to things associated only in dreams, is a very imaginative and dreamy search for "me".

WHO THE HELL IS ALICE?

In her new exhibition, the native New York artist Caroline Golden deals with the world of a girl growing up, and with the modern woman. She uses Lewis Carroll's book, *Alice in Wonderland*, as a frame to express "the feminine situations" of a chaotic and hectic life that are hard to escape.

Golden cuts pictures from magazines, drawings or photographs, and gives them new meaning when she pastes them together and makes collages, allowing her to compose impossible, unreal situations, and in specific occurrences, deep, inner meanings, that are awakening to us.

The way Golden chose to express her ideas, by connecting the views surrealistically to things associated only in dreams, is a very imaginative and dreamy search for "me", in the environment of space, time, etc. Golden uses the style by which *Alice in Wonderland* has been studied since the 1930s by mathematicians, physicists, historians, psychologists, philosophers, and many artists, focusing explicitly on the fantastical element. The surrealist artists, such as Salvador Dali, saw their spiritual father in Carroll, and chose to create collages and montages, where they paste their clippings next to each other without giving thought to the laws of gravity, physics, or space.

In the exhibition, there are two parts. The first part of the exhibition situated on the gallery's main floor consists of 18 pieces called, *Shadows and Boxes*. Presented in this section, the women are made from assorted parts. From the neck up, the women's bodies are realistically portrayed, but from the neck down, the women's bodies switch to different pieces of furniture with doors and drawers.

Continued next page

The faces of the women are always black and white and in the background, there is a tapestry or some type of decorated textile. The faces made-up of monochromatic images reveal little about the essence of women's character. These women live as if life is one big act for society, performed for those who want them to be traditional women (literal translation: "beautiful, smart, and baking"). The bodies are composed of dozens of strange and different doors and drawers revealing a different world inside. Their physical form is represented as antique European furniture, antique chests or cupboards some from turn of the century clippings.

In the second section of the exhibition, collages also appear, albeit bigger ones. The woman's body created anew, with the realistic faces hidden by sectioned masks, and the proportions created here are not logical. In this exhibition, the works assembled are in a way more appropriate for Alice's magical journey, and the girl growing up looks at once like a woman and again like a young girl. She shrinks or grows, feels rededicated or free in parts, and does not know whether to classify herself in the world of children or in the world of adults. Alice tries again and again to enter the "magic garden"- maybe to lose her virginity, or maybe to get married, but when she gets to that garden, her disappointment becomes even more bitter, here there also are those who are ruled and those who rule as well.

The images in the exhibition sometimes look sweet or like a doll, sometimes surprising, at times renewing and ripe, imprisoning, concealing the non-eternal possibility to stand under the scrutiny of the modern woman. In these works, there is a humorous, sweet, child-like and imaginative element, the grotesqueness is based on the tough reality rising up against everything and succeeds in standing up to the tough expectations of the gallery.

Yediot Achronot Art section, 9/17/99. By Orit Lotringer. English translation: Joshua Hirsch

Artwork: *Growing Pains* (1999)